ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΜΑΪΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο Rudy Verzyck άσκησε προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης της 28ης Μαΐου 1982, με την οποία του ανακοινώθηκε ότι η εξεταστική επιτροπή του γενικού διαγωνισμού COM/A/325 τον απέκλεισε από τις γραπτές εξετάσεις.

I — Τα πραγματικά περιστατικά είναι τα ακόλουθα:

Η Επιτροπή δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αριθ. C 233, της 12ης Σεπτεμβρίου 1981, την προκήρυξη COM/A/325 για ένα «γενικό διαγωνισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπαλλήλων διοικήσεως με σταδιοδρομία στους βαθμούς 7 και 6 της κατηγορίας Α».

Στην προκήρυξη καθορίζονταν οι προϋποθέσεις σχετικά με την ηλικία, τους τίτλους ή διπλώματα και την επαγγελματική πείρα που έπρεπε να συγκεντρώνουν οι υποψήφιοι για να μετάσχουν στις εξετάσεις. Καθόριζε την 31η Οκτωβρίου 1981 ως τελευταία ημέρα της προθεσμίας υποβολής των υποψηφιοτήτων, η οποία παρατάθηκε μέχρι την 30ή Νοεμβρίου του ιδίου έτους και δημοσιεύτηκε στην ΕΕ C 270 της 22ας Οκτωβρίου 1981.

Ο Rudy Verzyck, βέλγος υπήκοος με μητρική γλώσσα τα ολλανδικά, Inspecteur adjoint des finances, υπηρετών στη δημόσια διοίκηση του Βελγίου, υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό στις 30 Νοεμβρίου 1981 (επιλέγοντας την εξέταση δημόσια οικονομικά/λογιστική/έλεγχος).

Την 1η Μαρτίου 1982 ο προϊστάμενος του τμήματος προσλήψεων, που ήταν και μέλος της εξεταστικής επιτροπής, του γνωστοποίησε ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού «διαπίστωσε, καταρχήν», ότι αυτός συγκέντρωνε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό· ότι στη συνέχεια εξέτασε τους τίτλους των υποψηφίων που έγιναν δεκτοί να μετάσχουν στο διαγωνισμό ενόψει των καθηκόντων που επρόκειτο να ασκήσουν και «για να καταστεί δυνατή μια πιο αρμονική ισορροπία στη γεωγραφική κατανομή των υπηκόων των διαφόρων κρατών μελών στις υπηρεσίες της Επιτροπής»· και ότι δυστυχώς, μετά το πέρας της εξέτασης αυτής, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να μην «τον καλέσει στις εξετάσεις».

Στις 5 Μαρτίου 1982, ο Rudy Verzyck εξέφρασε την έκπληξή του και την απορία του για τους λόγους που οδήγησαν την εξεταστική επιτροπή σ' αυτή την αρνητική απάντηση. Επειδή είχε τις απορίες αυτές, ζήτησε διευκρινίσεις σχετικά με τα προσόντα και τους τίτλους των άλλων βέλγων υποψηφίων που είχαν γίνει δεκτοί στις εξετάσεις.

Στις 26 Μαρτίου 1982, ο προϊστάμενος της υπηρεσίας προσωπικού τού γνωστοποίησε ότι η εξεταστική επιτροπή «θα επανεξέταζε τους τίτλους του για να αποφασίσει αν θα τον δεχτεί στις εξετάσεις».

1 — Μεταφραση απο τα γαλλικα.

Στις 28 Μαΐου 1982, πληροφορήθηκε το αρνητικό αποτέλεσμα της νέας αυτής εξέτασης· συγκεκριμένα του γνωστοποιήθηκε ότι η εξεταστική επιτροπή, «αφού συνέκρινε τα δικαιολογητικά των υποψηφίων, αποφάσισε να μην (τον) δεχτεί να μετάσχει στις γραπτές εξετάσεις».

II — Ο Rudy Verzyck ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση αυτή της 28ης Μαΐου 1982 και προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής αυτής.

1. Αλλά, προηγουμένως, τίθεται το θέμα του παραδεκτού της προσφυγής.

Χωρίς να προτείνει ρητώς ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως, επειδή από την επιστολή του της 5ης Μαρτίου 1982 αποδεικνύεται ότι ο υποψήφιος γνώριζε την απορριπτική απόφαση την 1η Μαρτίου 1981· ότι η απόφαση της 28ης Μαΐου 1982 συνιστά απλή επιβεβαίωση της προηγούμενης και συνεπώς η προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε στις 25 Αυγούστου 1982 είναι εκπρόθεσμη.

Τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι δυνατό να γίνουν δεκτά από το Δικαστήριο: επειδή ο υποψήφιος πληροφορήθηκε ήδη από τις 26 Μαρτίου 1982 σχετικά με την επανεξέταση των τίτλων του, υπέθεσε — και αυτό το δέχεται η Επιτροπή — ότι η προθεσμία των τριών μηνών του άρθρου 91, παράγραφος 3, άρχιζε να τρέχει μόνο από την ημέρα της εκδόσεως της νέας απόφασης, θετικής ή αρνητικής, που θα του εκοινοποιείτο.

Πράγματι, κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων που έγιναν στις 26 Μαρτίου και στις 3 Ιουνίου 1982, η εξεταστική επιτροπή επανεξέτασε τους φακέλους 818 υποψηφίων που καταρχήν είχε αποφασίσει να αποκλείσει από τις εξετάσεις. Η επανεξέταση αυτή επέτρεψε σ' έναν άλλο υποψήφιο, ο οποίος είχε επιλέξει να εξεταστεί στους ίδιους τομείς με τον προσφεύγοντα, να συμμετάσχει στις γραπτές εξετάσεις. Το στοιχείο αυτό επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η απόφαση της 28ης Μαΐου 1982 δεν αποτελεί απλή επιβεβαίωση της απόφασης της 1ης Μαρτίου, αλλά ότι την αντικαθιστά.

2. Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να κηρυχτεί παραδεκτή και να εξεταστούν οι προβαλλόμενοι λόγοι: έλλειψη αιτιολογίας, παραβίαση της αρχής της ισότητας, προφανής πραγματική και νομική πλάνη.

Ο πρώτος λόγος είναι αναμφισβήτητα βάσιμος και γι' αυτό προτείνω την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης της 28ης Μαΐου 1982.

Η απόφαση αυτή περιορίστηκε να αναφέρει στον άτυχο υποψήφιο ότι η εξεταστική επιτροπή, «αφού συνέκρινε τα δικαιολογητικά των υποψηφίων», αποφάσισε να μην τον δεχτεί να μετάσχει στις γραπτές εξετάσεις.

Μάταια θα αναζητούσε κανείς μια «αιτιολογία» σ' αυτή την απλή διαπίστωση που δεν περιέχει κανέναν άλλο συλλογισμό δυνάμενο να καθορίσει τα κριτήρια που οδήγησαν στην τελική επιλογή.

Δεν ευσταθούν τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή και αφορούν το μεγάλο αριθμό των υποψηφίων, την υποχρέωση τηρήσεως του απορρήτου των διασκέψεων της εξεταστικής επιτροπής και το γεγονός ότι ο υποψήφιος είχε ζητήσει ρητώς να του γνωστοποιηθούν τα κριτήρια εκτιμήσεως που καθόρισε η εξεταστική επιτροπή· μολονότι να επιχειρήματα αυτά μπορούν να εξηγήσουν, μέχρι ένα ορισμένο σημείο, την αντικειμενική δυσκολία που είχε η Επιτροπή να αιτιολογήσει την απόφασή της, δεν είναι δυνατό να αντικαταστήσουν την έλλειψη αιτιολογίας.

Η νομολογία του Δικαστηρίου έχει δώσει ήδη την απάντηση σε τέτοια επιχειρήματα.

α) Όσον αφορά το μεγάλο αριθμό των υποψηφίων στην υπόθεση Bonu, έχετε διευκρινίσει ότι

«για διαγωνισμούς με μεγάλη συμμετοχή, όπως ο εν λόγω διαγωνισμός, η αιτιολογία της άρνησης δεν πρέπει να έχει τέτοια έκταση ώστε να επιβαρύνονται απαράδεκτα οι εργασίες των εξεταστικών επιτροπών και της διοίκησης του προσωπικού» [1].

Το Δικαστήριο δέχεται συνεπώς την ανάγκη μιας «στοιχειώδους» αιτιολογίας· μόνο η φράση «σύγκριση των δικαιολογητικών» των υποψηφίων, χωρίς άλλες εξηγήσεις, δεν ανταποκρίνεται προφανώς σ' αυτή την έννοια της «στοιχειώδους» αιτιολογίας.

6) Η ανάγκη τηρήσεως του απορρήτου των διασκέψεων δεν αρκεί επίσης για να δικαιολογήσει την έλλειψη αιτιολογίας. Με την απόφαση Costacurta, η οποία ομοιάζει πολύ με την υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το πρώτο στάδιο συνίσταται «σε σύγκριση των τίτλων που υπέβαλαν οι υποψήφιοι με τα προσόντα που απαιτούνται από την προκήρυξη του διαγωνισμού» [2].

Στη συνέχεια το Δικαστήριο πρόσθεσε ότι

«επειδή η σύγκριση αυτή γίνεται βάσει αντικειμενικών στοιχείων που εξάλλου είναι γνωστά σε όλους τους υποψηφίους, καθόσον τους αφορά, τα αποτελέσματα αυτά πρέπει να είναι επαρκώς αιτιολογημένα» [3] και εν πάση περιπτώσει δεν καλύπτεται από το

«απόρρητο των εργασιών των εξεταστικών επιτροπών των διαγωνισμών» [2].

Πιο πρόσφατα, το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτό το μέσο άμυνας

«βασίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία της έκτασης του απορρήτου των εργασιών των εξεταστικών επιτροπών των διαγωνισμών» [4]

προσθέτοντας ότι

«δεν είναι δυνατόν ... να διευρυνθεί η έκταση του εν λόγω απορρήτου σε σημείο που να προβάλλεται άρνηση γνωστοποίησης αντικειμενικών στοιχείων και, ιδίως, των κριτηρίων εκτίμησης στα οποία βασίζεται η επιλογή που έχει γίνει κατά το στάδιο των προκαταρκτικών εργασιών του διαγωνισμού, ώστε τα πρόσωπα, των οποίων υποψηφιότητες στο διαγωνισμό απορρίφθηκαν πριν μετάσχουν σε οποιαδήποτε εξέταση, να είναι σε θέση να γνωρίζουν τους λόγους αποκλεισμού τους» [4].

γ) Τέλος, ως απάντηση στο τελευταίο επιχείρημα της Επιτροπής, περιορίζομαι να υπενθυμίσω ότι, ήδη από τις 5 Μαρτίου 1982, ο Rudy Verzyck εξέφρασε την επιθυμία του να γνωρίσει τους λόγους αποκλεισμού του και ζήτησε πληροφορίες ως προς τα προσόντα των υποψηφίων που είχαν την ίδια μ' αυτόν ιθαγένεια και έγιναν δεκτοί να μετάσχουν στις εξετάσεις.

Από τα διάφορα αυτά στοιχεία συνάγεται ότι έχει αποδειχτεί πλήρως η έλλειψη αιτιολογίας και ότι, συνεπώς, η απόφαση της 28ης Μαΐου 1982 πρέπει να ακυρωθεί. Συνεπώς, είναι περιττό να εξεταστούν οι δύο άλλοι λόγοι που επικαλείται ο προσφεύγων.

III — Αν συμμερίζεστε την άποψή μου, πρέπει να εξεταστούν τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εκτέλεση της απόφασής σας, τα οποία η Επιτροπή, ως εκδώσασα

1 — Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1980, υπόθεση 89/79, Recueil σ. 563, σκέψη 6.

2 — Απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1975, υπόθεση 31/75, Recueil σ. 1571, σκέψη 11.

3 — Απόφαση Costacurta που αναφέρθηκε, Recueil σ. 1571, σκέψη 12.

4 — Απόφαση Bonu που αναφέρθηκε, Recueil 1980, σ. 562, σκέψη 5.

την προσβαλλόμενη πράξη, οφείλει να λάβει βάσει του άρθρου 176 της συνθήκης.

Είναι γνωστό ότι μπορούν να προκύψουν σοβαρά προβλήματα από την ακύρωση μιας διαδικασίας που αφορά πολλές εκατοντάδες υποψηφίων και με την οποία επιδιώκεται η κάλυψη περίπου 80 θέσεων.

Ο διαγωνισμός COM/A/325 αποσκοπούσε στην κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων, του οποίου η ισχύς θα λήξει στις 31 Δεκεμβρίου 1983 δυνάμενη να παραταθεί. Νομίζω ότι, εφόσον οι θέσεις για τις οποίες καταρτίστηκε ο εφεδρικός πίνακας προσλήψεων δεν θα έχουν πληρωθεί, ο αποκλεισμός του προσφεύγοντος από τον πίνακα αυτό δεν θα εμποδίσει να περιληφθούν στον ίδιο αυτό πίνακα πρόσωπα που έχουν επιλεγεί από την εξεταστική επιτροπή ως πληρούντα τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στην προκήρυξη του διαγωνισμού [1].

Συνεπώς, τα δικαιώματα του προσφεύγοντος προστατεύονται επαρκώς, αν η εξεταστική επιτροπή επανεξετάσει το θέμα της συμμετοχής του στις εξετάσεις [2]. Αν αυτό γίνει και αν επιτύχει στις εξετάσεις, θα μπορεί να περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις πριν εκπνεύσει η ανωτέρω προθεσμία, ώστε να διαφυλαχτούν τα δικαιώματά του χωρίς να επηρεαστεί η επιλογή που ήδη έγινε από την εξεταστική επιτροπή, ούτε να αμφισβητηθεί το σύνολο των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού ή να ακυρωθούν οι διορισμοί που έγιναν βάσει του διαγωνισμού αυτού [3].

Βέβαια, αν γίνουν νέες εξετάσεις για τον προσφεύγοντα, θα μπορούσε να αμφισβητηθεί η ενότητα και το ενιαίο του διαγωνισμού αυτού. Αλλά το μειονέκτημα αυτό είναι το αντιστάθμισμα της ακύρωσης της πράξης που προξένησε βλάβη στον προσφεύγοντα.

Το σύνολο των συλλογισμών αυτών με οδηγεί να προτείνω

να ακυρώσετε την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία αποκλείστηκε ο προσφεύγων από τις γραπτές εξετάσεις του διαγωνισμού COM/A/325, και

να καταδικάσετε την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

1 — Απόφαση Costacurta που αναφέρθηκε, Recueil 1975, σ. 1572, σκέψη 16.

2 — Απόφαση Costacurta που αναφέρθηκε, σ. 1572, σκέψη 17.

3 — Απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1978, Salerno, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 4, 19 και 28/78, Recueil σ. 2417, σκέψη 35· απόφαση της 28ης Ιουνίου 1978, Anselme, υπόθεση 21/78, Recueil σ. 2333, σκέψη 15· απόφαση της 13ης Μαΐου 1982, Alaimo, υπόθεση 16/81, Συλλογή σ. 1568, σκέψη 15.